

Одлука којом се смјењује Горан Поповић са функције члана Главног одбора СДС-а и са осталих јавних и страначких функција које тренутно обавља

– радни превод –

Број: 231/04

Користећи се овлашћењима која су Високом представнику дата у члану V Анекса 10. (Споразум о имплементацији цивилног дијела Мировног уговора) Општег оквирног споразума за мир у Босни и Херцеговини, према којем је Високи представник коначни ауторитет у земљи у погледу тумачења горе наведеног Споразума о имплементацији цивилног дијела Мировног уговора; и посебно узевши у обзир члан II 1. (д) истог Споразума према којем Високи представник “помаже, када оцијени да је то неопходно, у рјешавању свих проблема који се појаве у вези са имплементацијом цивилног дијела Мировног уговора”;

Позивајући се на став XI.2 Закључака Конференције за имплементацију мира одржане у Бону 9. и 10. децембра 1997. године, у којем је Савјет за имплементацију мира поздравио намјеру Високог представника да искористи свој коначни ауторитет у земљи у вези са тумачењем Споразума о имплементацији цивилног дијела Мировног уговора, како би помогао у изналажењу рјешења за проблеме у складу са горе наведеним “доношењем обавезујућих одлука, када оцијени да је то неопходно”, о одређеним питањима, укључујући и (према тачки (ц) става XI .2) “мјере којима се обезбјеђује имплементација Мировног споразума на цијелој територији Босне и Херцеговине и

њених ентитета”, које “могу укључивати предузимање мјера против лица која обављају јавне функције;

Констатујући да је у ставу X. 4 Анекса Декларације Савјета за имплементацију мира сачињеној у Мадриду 16. децембра 1998. године наведено да Савјет потврђује како се челницима којима Високи представник забрани обављање јавних функција “може такође забранити да се до даљег кандидују на изборима и да обављају било коју другу изборну или именовану функцију и заузимају функцију у политичкој странци”;

Водећи рачуна о чињеници да процес имплементације мира, који се наставља под окриљем Општег оквирног споразума за мир, још увијек није завршен;

Водећи рачуна даље о чињеници да је потребно да се заврши мировни процес да би се успоставило стабилно политичко и безбједоносно окружење у Босни и Херцеговини повољно за, између осталог, темељну економску реформу и повратак избјеглица и расељених лица;

Присјећајући се да у складу са чланом II, став 8. Устава Босне и Херцеговине, сви надлежни органи власти у Босни и Херцеговини имају законску обавезу да сарађују са и обезбиједе неограничен приступ Међународном кривичном суду за бившу Југославију и даље посебно имају обавезу да поступају у складу са налозима издатим у складу са чланом 29. Статута Међународног кривичног суда;

Узимајући у обзир све одговарајуће резолуције Савјета безбједности Уједињених нација, а посебно Резолуцију број 1503 од 28. августа 2003. године и Резолуцију број 1534 од 26. марта 2004. године у којима је Савјет безбједности позвао све државе, посебно Србију и Црну Гору, Хрватску и Босну и Херцеговину и Републику Српску у Босни и Херцеговини, да интензивирају сарадњу и пруже сву помоћ Међународном суду, посебно да се Радован Караџић и Ратко Младић (...) и сви други оптужени доведу пред Међународни суд;

Констатујући да неуспјех Босне и Херцеговине да испуни своје међународне обавезе према Међународном кривичном суду за бившу Југославију све више представља препреку интеграцији Босне и Херцеговине у Европу и да се тај неуспјех у великој мјери може приписати неуспјесима Републике Српске;

Констатујући даље, илустрације ради, да је Комунике са самита у Истанбулу издат 28. јуна 2004. године у којем су шефови држава и влада учесница на састанку Сјеверноатлантског савјета изразили своју забринутост због тога што Босна и Херцеговина, а посебно опструктивни елементи у Републици Српској, није испунила своје обавезе да у потпуности сарађује са Међународним кривичним судом за бившу Југославију, укључујући хапшење и пренос у надлежност Међународног суда оптужених за ратне злочине, што је основни услов да држава буде примљена у Партнерство за мир;

Присјећајући се да је Управни одбор Савјета за имплементацију мира на састанку одржаном у Сарајеву 25. јуна 2004. године констатовао да Република Српска у периоду од девет година од потписивања Дејтонског споразума није успјела да пронађе или ухапси чак ни једно лице оптужено за ратне злочине и нагласио да Република Српска, ентитет у оквиру Босне и Херцеговине загарантован Дејтонским споразумом, не испуњава кључну обавезу из Дејтонског споразума и међународног права, за шта се одговарајући појединци и институције морају сматрати одговорним;

Жалећи што одређени број лица оптужених у складу са чланом 19. Статута Међународног кривичног суда за бившу Југославију барем до данас успијева да избјегне правично кривично гоњење, и то избјегавање правичног кривичног гоњења не би било могуће без помоћи других појединаца и органа, свјесни да је извршена опструкција имплементације Општег оквирног споразума за мир у Босни и Херцеговини као посљедица те помоћи;

Свјесни потребе да се успостави правилна равнотежа између добробити за јавност и права појединаца;

Из разлога који су овдје наведени Високи представник доноси слиједећу

ОДЛУКУ

Којом се смјењује Горан Поповић са функције члана Главног одбора СДС-а и са осталих јавних и страначких функција које тренутно обавља

те му се забрањује обављање сваке службене, изборне или именоване јавне функције, као и кандидовање на изборима и обављање функције у политичким странкама, уколико или све дотле док га Високи представник накнадном одлуком евентуално изричито не овласти да исте обавља или да се кандидује. Одмах му престају сва права на накнаде односно привилегије или статус који произилази из наведене функције.

Ова Одлука ступа на снагу одмах и неће захтијевати предузимање додатних процедуралних мјера. Горан Поповић мора одмах да напусти своју канцеларију, и од овдје наведеног датума му се забрањује даљи приступ у исту.

Ова Одлука се одмах објављује у “Службеном гласнику Републике Српске”.

РАЗЛОЗИ ЗА СМЈЕЊИВАЊЕ

Босна и Херцеговина очигледно није успјела у испуњавању своје међународне обавезе у погледу окончања неспорно најтужнијег поглавља своје историје. Босна и Херцеговина је доживјела упечатљив и флагрантан неуспјех да на територији Републике Српске ухапси и преда у руке правде одређен број лица оптужених према члану 19. Статута Међународног кривичног суда за бившу Југославију.

Наведени неуспјех се није могао догодити без активне помоћи од стране појединаца и субјеката, или заправо без опште културе како отвореног тако и тајног саучесништва и шутње која влада у једном од ентитета Босне и Херцеговине гдје се вјерује да су

та лица пронашла уточиште. тј. у Републици Српској.

Упркос Уставом утврђеној дужности Републике Српске да у потпуности сарађује са Међународним кривичним судом за бившу Југославију – која је додатно потврђена резолуцијама Савјета безбједности Уједињених нација како је горе наведено – оптужена лица су и даље на слободи у Републици Српској, а добивала су и још увијек добивају помоћ, у избјегавању правде, од појединаца на одговорним положајима и од институција државног и политичког карактера. Чињеница да такво стање траје већ девет година од краја рата, а да органи власти Републике Српске нису ухапсили нити једног ратног злочинца на територији Републике Српске, извор је озбиљне и сталне забринутости не само за становништво Босне и Херцеговине, него и међународну заједницу у цјелини.

Више од деценије и током цијелог рата, у рукама СДС-а је политичка моћ у Републици Српској. Пропуст овог ентитета да ухапси ова оптужена лица очигледно непоштујући обавезе Босне и Херцеговине према међународном праву је, стога, инкриминирајући доказ који негира СДС-ово опредјељење за правилно управљање. С обзиром на сумњиво насљеђе политичке странке коју је основао и чији је први предсједник био главни оптужени од стране Међународног суда који се налази на слободи, Радован Караџић, СДС је имао двоструку обавезу да се искупи и рехабилитује тиме што ће проактивно гонити и извести пред лице правде раније творце своје омражене политике која је тако изобличила политички поредак. Чињеница да то није урађено свједочи, у најбољем случају, о занемаривању и одрицању од одговорности власти или, у најгорем случају, о планираној намјери да се омета provedба мировног процеса држећи се реликта и ликова из своје пропале прошлости.

Сада је на међународној заједници да ријешити ситуацију која се не може толерисати, тиме што ће покренути директну и темељну акцију против оних званичника СДС-а и осталих који опструишу међународно право у Републици Српској. На основу претходно поменутог, сматра се неопходним да се смијене са јавних

функција одређени званичници СДС-а који остварују значајан утицај на ову странку. Међу њима је Горан Поповић.

Горан Поповић се налази на функцији члана Главног одбора СДС-а. Као један од водећих чланова СДС-а који заузима одговорни положај у странци, а на основу поуздане информације и вјеровања, Горан Поповић је, дјелимично или у потпуности, крив за пропуст СДС-а да из политичког амбијента елиминише услове који доприносе омогућавању опстанка лица оптужених по горе наведеном члану 19. Пропусти Горана Поповића су штетни по стабилност и законитост. Горан Поповић, сходно томе, опструише процес провођења мира и мора се одмах смијенити са јавне функције. Овакав исход намећу начела исправног управљања и транспарентности, заштите интегритета и угледа институција Босне и Херцеговине, те активна подршка владавини закона и међународним обавезама Босне и Херцеговине – који су од суштинског значаја за процес провођења.

Сарајево,
2004.
Ешдаун

30.

јуни
Педи

Високи представник